

JOONA LINNA -DEKKARI

TAMMI

KEPLER

UNISSAKÄVELIJÄ

Lars Kepler

JOONA LINNA -SARJASSA AIEMMIN ILMESTYNEET:

Hypnotisoija (2010)

Paganini ja paholainen (2011)

Tulitodistaja (2012)

Nukkumatti (2013)

Vainooja (2015)

Kaniininmetsästäjä (2017)

Lazarus (2018)

Peilimies (2020)

Hämähäkki (2022)

Playground (2016)

**LARS
KEPLER**

UNISSAKÄVELIJÄ

RIKOSROMAANI

Suomentaneet Antti Saarilahti ja Anu Heino

TAMMI

HELSINKI

Luvun 29 lainauksen Lars Keplerin Paganini ja paholainen -romaanista on suomentanut Elina Uotila.

Ruotsinkielinen alkuteos Sömnängaren ilmestyi 2024.

Copyright © Lars Kepler 2024

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Suomenkielinen laitos © Antti Saarilahti, Anu Heino ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6696-1

Uni ja unet ovat aina kulkeneet rinnallamme kuin kaksi salaperäistä seuralaista.

Kreikkalaisessa mytologiassa unen jumalan nimi on Hypnos, ja hän asuu unikkojen ympäröimässä pimeässä luolassa, unhoituksen virran varrella. Kun Hypnos nukkuu, hänen poikansa Morfeus, unien jumala, valvoo hänen untaan.

Nykytutkimus jakaa unen kahteen päävaiheeseen: syvään uneen ja REM-uneen. Syvässä unessa aivokuoren sähköaallot ovat hyvin pitkiä ja hitaita, mutta kahteen tai kolmeen otteeseen yön aikana aallot muuttuvat yhtä lyhyiksi ja nopeiksi kuin valveilla ollessa. Tätä vaihetta kutsutaan REM-uneeksi (engl. Rapid Eye Movement), koska silloin myös silmät liikkuvat nopeasti.

Parasomnia on yhteisnimitys toimintahäiriöille, joissa aivot ovat osin unessa ja osin valveilla.

Noin viisi prosenttia kaikista lapsista ja aikuisista selvästi pienempi osuus kärsii paljon tutkitusta häiriöstä nimeltä unissakävely.

Kuten useimmat parasomniat, lähes kaikki unissakävely esiintyy syvän unen aikana ja kestää vain muutaman minuutin, mutta on myös niitä, jotka kävelevät unissaan REM-vaiheen aikana. Näissä tapauksissa unet voivat johtaa fyysisiin toimintoihin kuten pukeutumiseen, ulko-oven avaamiseen ja kotoa poistumiseen.

Prologi

Sateiselta taivaalta lankeava hopeanharmaa valo kimmeltää räystäältä tippuvissa pisaroissa, täpötäydessä sinkkisessä pesusoikossa ja vesilätäköiden rauhattomassa väreilyssä.

Äiti seisoo sateessa sorapihalla isoisan ruosteisen auton ja puuvajan välissä. Hänen vaaleat hiuksensa ovat läpimärät, ja rintaliivit ja farkut ovat tummuneet kosteudesta.

Haavoihin nousee uutta verta sitä mukaa, kun sade pesee sitä pois.

Tänä aamuna hän viilteli itseään kaikkialle, heitti puukon eteisen lattialle ja lähti ulos paljasjaloin.

Poika katselee porstuan veristä ovenkahvaa, kuhmურaisia tapetteja, lattialaudoille jäänyttä puukkoa ja isän kumisaappaiden välissä lojuvaa tyhjää viinapulloa.

Äiti on puhunut ja huutanut koko yön autossa bensiinkanisterille ja vajassa kirveelle ja sitten anellut taivaalle tuijottaen, että isä tulisi kotiin.

Poika palaa huoneeseensa ja katsoo äitiä ikkunasta. Sade ropisee kattoon ja ikkunapeltiin yhä kiivaammin.

Räystäskouru on täynnä vanhoja puunlehtiä, ja se tulvii yli äyräiden.

Pojan vasen ranne on kiinnitetty muovipäälysteisellä teräs-vaijerilla kattoon ruuvattuun tankoon. Vaijerin ansiosta hän pystyy liikkumaan vapaasti huoneessaan. Hän voi maata sängyssä, seisoa ikkunan ääressä ja istua lattialla leikkimässä leluillaan.

Hänellä on kumipeikko, jolla on oranssit hiukset, terävät kuin tulenliekit, sekä taivutettava Vaaleanpunainen pantteri -lelu ja amerikkalainen poliisiauto, jonka hälytysvalot toimivat vain ensimmäisen viikon ajan.

Kun hän on kiinni vaijerissa, hän voi mennä eteiseen ja vessaan, mutta ulko-ovelle saakka hän ei pääse. Jos hän ojentaa käsivartensa ja venyttää vaijeria niin että rannetta kivittää ja kainaloihin sattuu, hän pystyy kurkistamaan keittiöön, näkemään sen tuhotun lattian.

Äiti hakee kirveen vajasta, palaa ulos sateeseen ja seisoo päätänsä roikottaen autonrengaspinon ja ruosteisten moottorinosien vieressä.

Traktorihuoltoa mainostavan suuren neonkilven valo saa sadepisarat kimmeltämään hänen takanaan. Hän nostaa leukaansa, kääntyy hitaasti ympäri, osoittaa sormella ikkunasta katsovaa poikaa ja ryhtyy harppomaan talolle päin.

Johdanto

Jättimäinen avaruusalus Razor Crest leijuu liikkumatta äänettömässä pimeydessä. Äiti hymyilee katsellessaan poikaansa, jonka kasvot näyttävät kalpeilta lukitun ikkunan läpi loistavassa kuunvalossa. Kulmakarvojen välissä erottuu pieni ryppy.

Rintakehä ja vatsa kohoilevat tasaisen hengityksen tahtiin.

Kylvyn, iltapalan ja hampaidenpesun jälkeen äiti antoi pojalle viisitoista milligrammaa fentiatsiinia, ja nyt tämä nukkuu sikeästi.

Häntä vaivaa edelleen, että Robert tuli pojan ollessa vielä hereillä ja että hän valehteli Robertin olevan lähetti, joka toi toimistopaperia.

Itkuhälyttimen kameran objektiivi on suunnattu nukkuvaan lapseen.

Vaikka nainen nousee varovasti, ilmavirta saa harmaista legoista kootun avaruusaluksen keinumaan nailonnaruissaan.

Hän hiipii huoneesta ulos käytävään niin hiljaa kuin suinkin, painaa oven kiinni ja on kiertämässä avainta lukossa, kun jokin tömähtää lastenhuoneen lattialle.

Hän pidättää henkeään ja kuulostelee ääniä korva ovea vasten. Poika nukkuu.

Päämakuuhuoneesta kuuluu vaimeaa musiikkia, vaikka hän käskee Robertia olemaan hiirenhiljaa. Hän lukitsee oven, oikaisee mekkoaan ja kävelee käytävää pitkin ohittaen ikkunallisen oven ja portaat alakertaan.

Robert istuu tuolilla hämärässä puhelin kädessään ja kuiskaa anteeksipyyntön. Nainen ei voi olla hymyilemättä katsoessaan miestä silmiin. Robertin lyhyet, kiharat hiukset, paljas rintakehä ja kaulassa roikkuva hopearaha tuovat mieleen nuoren roomalaisen keisarin.

– Hän nukahti, nainen sanoo.

– No mitä sitten enää odotetaan, mies sanoo hymyillen.

– Aina sinua, jos minulta kysytään, nainen vastaa.

– Tässä minä olen. Minä tulin, Robert sanoo ja nousee seisomaan.

Sinä tulit, näit ja voitit, nainen ajattelee ja kävelee ikkunan ääreen, vetää verhot sen eteen ja tuntee äkillistä ahdistusta rinnassaan. Puunlatvojen yllä loistaa suunnaton täysikuu, arpinen ja hopeanharmaa. Robertin ruosteinen auto on pihatien varrella vaahteran varjossa.

– Onko hän koskaan tullut kotiin etuajassa? Robert kysyy.

– Huolestuttaa silti, nainen sanoo ja katsoo Robertiin.

– Älähän nyt, nappasin pullon kuohuvaa...

– Odota, nainen keskeyttää ja vie käden suulle.

– Mitä nyt? mies kysyy.

– Ei, kunhan muistin, että tulin kääntäneeksi avainta kaksi kierrosta.

– Entä sitten?

– Ei mitään, sillä nyt vain on väliä minulle. Se on rutiini. Haluan päästä hänen luokseen tarvittaessa nopeasti, nainen sanoo ja poistuu makuuhuoneesta.

Käytävä on pimeä ja viileä.

Lattialla seinän vieressä on pölynimuri, jonka johto on kietaitu sen ympärille.

Saavuttuaan poikansa huoneen oven eteen hän ei voi olla vilkaisematta taakseen. Robert seisoo kynnyksellä ja näyttää alhaalta keittiöstä löytämänsä rosékuohuviinipulloa. Aina niin innokas. Nainen hymyilee, näyttää peukkua ja kääntää sitten avainta vastapäivään.

Lukosta kuuluu naksahdus.

Hänen tekee mieli painaa korva ovea vasten, mutta ajatus keskeytyy, kun makuuhuoneesta kuuluu vaimea poksahdus.

Makuuhuoneessa Robert odottaa kuunvalossa kahden täyden lasin kanssa ja antaa toisen hänelle katsoen häntä syvälle silmiin.

He kilistelevät, suutelevat ja juovat. Varjot liikkuvat aavemaisesti parisängyn takana vanhan seinäkellon poikki.

– Hyvää, nainen sanoo ja istahtaa sängynreunalle.

Monitorissa näkyvät pojan rauhalliset kasvot ja hengityksen tasainen rytmi vaaleansinisen peiton alla. Kaiuttimesta kuuluu kahisevaa ääntä, kun poika liikuttaa unissaan pientä kättä lakamalla.

Robert tyhjentää lasinsa, jättää sen lipastolle pullon viereen, kävelee naisen luokse ja kumartuu antamaan pehmeän suudelman huulille.

Nainen laskee oman lasinsa varovasti yöpöydälle, vie kädet miehen lanteille ja nostaa katseensa kiihkeisiin silmiin.

– Mitä mietit? hän kysyy voimatta kätkeä hymyään.

– Mitä luulet?

Nainen laskee katseensa ja huomaa, että Robertin farkut ovat pullistuneet. Hän painaa sepalukseen pehmeitä suikkoja, kunnes mies jäykistyy ja farkkukangas venyy niin että vetoketju paljastuu.

– Tule, hän sanoo hymyillen.

Hän nousee sänkyyn, työntää tyynyn syrjään, asettuu selälleen ja vilkaisee monitoria. Täysikuun kylmässä valossa pojan kasvot muistuttavat lyijynväristä kananmunaa. Robert avaa farkkunsaa ja horjahtaa astuessaan niistä ulos. Hän kömpii sänkyyn, suutelee naisen häpykukkulaa ja hengittää tämän iholle vaatteidenkin läpi lämpimänä tuntuvaa ilmaa.

Nainen tuntee lepattelua vatsassaan, kun mies työntää kätensä mekon alle, riisuu pikkuhousut ja levittää reidet.

– Tule, nainen kuiskaa ja vilkaisee tummaa ovea.

Mies laskeutuu hänen päälleen ja suutelee hymyillen hänen huuliaan. Hän huohottaa hiljaa, kun mies liukuu hitaasti hänen

sisäänsä. Reidet painuvat erilleen, ja kun hän ympäröi miehen kokonaan, aika tuntuu pysähtyvän hetkeksi.

Nännit jäykistyvät rintaliivien pehmeää sisäpintaa vasten.

Mies vetäytyy ulospäin ja alkaa työnnellä rytmikkäästi alati kiihtyvällä nopeudella. Sänky tömähceleä seinää vasten, ja äkkiä seinäkellokin alkaa helistä liikkeen tahtiin.

Nainen näkee mielessään hylätyn pojan, joka kävelee mäntymetsän halki kaulassaan naruun pujotettu kulkunen.

Hän katsahtaa monitoriin, sysää ajatukset syrjään, ummistaa silmänsä ja löytää jälleen mielihyvän. Rinnat heilahtelevat työntöjen tahtiin, ja hän jännittää reidet ja lantionpohjan, pitää kiinni miehen kohoilevasta selästä ja tuntee lähestyvänsä huippua. Hän keskeyttää huohotuksen muutamaksi sekunniksi, jännittää lihaksensa ja saa pitkän orgasmin.

Varpaat kipristyvät ja hiuspohjaan nousee hiki, ja hän yrittää hiljentää voihkaisujaan. Ulkoa kadulta kuuluu etäisesti pysähtyvän auton ääni.

Robert jatkaa työntöjä hengitys kiivaana, puskee voimakkaammin, ja sitten hän ejakuloi pehmeästi huokaisten ja jää huohottaen makaamaan naisen päälle.

Sperma valuu ulos vaginasta pakaroiden väliin asti.

Heidän sydämensä jyskyttävät vastatusten.

Nämä lyönnit, nainen miettii, ovat lähtölaskenta.

He makaavat toisiinsa kietoutuneina, ja nainen ajattelee, että heidän pitäisi juoda viini loppuun, jäädä sängylle istumaan ja jutella yhteisestä tulevaisuudesta.

Hänet hätkähdyttää hereille pimeässä kova jysäys. Makuuhuoneen ovi on selkosen selällään.

Ulkona paukahtaa, kun kattotiili särkyi nurmikolle, ja sitten kuuluu hirvittävä kirkaisu.

1

Marraskuinen taivas Vårbergin keskustan yllä on kuin tummaa valurautaa. Kello käy kohta kolme aamuyöllä, kadut ovat autioita.

Poliisiauto lipuu kauneushoitolan kalteri-ikkunoiden ohi.

Kollegat John Jakobsson ja Einar Bofors istuvat hiljaa vieretysten. He lakkasivat puhumasta toisilleen melkein vuosi sitten.

Ellei ole pakko kommunikoida, he vaikenevat.

Einarin jalkatilassa lojuva katukeittiön noutoruokapussi täyttää auton paistinrasvan ja friteerausöljyn hajulla.

John rummuttaa rattia sormenpäällään, katselee ulos tuulilasista ja miettii, kuten tavallista, harmaankalpeaa isoveljeään.

Metron sisäänkäynnin valaistus heijastuu pölyisistä, mainosten peittämistä ikkunoista. Kaarikäytävän betonipilarien väliin on kertynyt roskia, kuihtuneita lehtiä ja lasinsirpaleita.

Kaupunkilähetyksen tilojen ulkopuolella lojuu muovipusseja, tyhjiä spraypurkkeja ja litistettyjä pahvilaatikoita. Poliisit ohittavat pysäköintialueen kumpikin omiin ajatuksiinsa vaipuneina ja kääntyvät etiopialaisen kirkon kohdalla oikealle.

Katulamppujen loisteessa maahan alkaa leijailia suuria lumihiutaleita, ja yhtäkkiä koko kaupunginosa näyttää sadunomaiselta.

Epämukavia terveisiä lapsuudesta, siltä Johnista tuntuu.

Polman-yksikön näytön maitomainen loiste valaisee hänen rattia tiukasti puristavan kätensä. Einar on ottamassa nuuskapurkkiaan esiin, kun he saavat pyynnön aluejohtokeskuksesta.

Bredängin leirintäalueelle on murtauduttu.

Einar vastaa pyyntöön samalla kun John kääntää auton ruoka-kaupan takana ja ajaa vihreiden kierrätysastioiden ohi takaisin autotielle.

– Leirintäalue on suljettu talveksi ja omistaja on Floridassa, kertoo operaattori. – Mutta valvontakamerat on yhdistetty hänen puhelimeensa, joten hän näkee, että juuri nyt yhdessä asunto-vaunussa palaa valo.

Poliisiauto kiihdyttää tyhjällä tiellä kerrostalorivistön ja vanhan pannuhuoneen ohi ilman sireeniä tai varoitusvaloa.

Pyyhkimet huitovat lunta pois tuulilasilta.

Miehet eivät puhu, mutta molemmat ajattelevat, että murtautuja on luultavasti joku, joka haluaa yöksi lämpimään: koditon, paperiton, huumeidenkäyttäjä tai psyykkisesti sairas henkilö.

Poliisin arkea.

He ohittavat hotelli Scandicin ja kääntyvät Skärholmsvägenille.

On kulunut melkein viisi vuotta siitä, kun Johnin onnistui tiirikoida isoveljensä huoneen ovi auki. Luke makasi lattialla sänkynsä vieressä. Huulet sinersivät. Käsivartta kiristi kellastunut kumi nauha, ja Nirvana-t-paitaan oli kuivunut kiinni veren täplittämä vanutyyny.

John ei ikinä unohda avonaisten silmien pupilleja. Ne olivat käsittämättömän pienet, kuin ne olisi maalattu silmiin kanyylin kärjellä.

Päästyään kenttätöihin hän on aina pitänyt mukanaan kolmea Naloxon-vastamyrkkypakkausta, vaikka ne eivät kuulu vakiovarustukseen. Hän ei puhu asiasta, mutta nenäsumutteella hän on tähän mennessä pelastanut kahdeksan ihmisen hengen.

He ohittavat pimeään jalkapallokentän, ajavat teollisuusalueen läpi ja jatkavat Sätmaskogenin luonnonsuojelualueelle.

Kun he pysähtyvät leirintäalueen teräsportin eteen, pyyntöön vastaamisesta on kulunut kahdeksan minuuttia.

Kauppa, toimisto ja thairavintola on suljettu talvikaudeksi. Edessä avautuvalle asfalttikentälle satelee hiljakseen lunta.

John ja Einar nousevat vaihti autosta ja kapuavat portin yli. He katsovat yleiskarttaa, löytävät paikoitusalueen G ja lähtevät kävelemään.

Iso leirintäalue on merkillisen kolkko ilman autoja, teltoja ja ihmisiä.

He kävelevät kulkuväylien ruuduttaman kellastuneen ruohikon poikki kohti asuntovaunualuetta.

Oikealla on kumpareita, joilla kasvaa paljaita lehtipuita. Lumihiutaleita leijailee mustien, rönsyilevien oksien lomaan.

He ohittavat pienen leikkipaikan ja käymälän tyhjennyspisteen ja astuvat sitten tuille nostettujen asuntovaunujen sekaan. Akustiikka muuttuu – askelten ääni kaikuu seinistä uhkaavalla tavalla.

Ikkunat ovat pimeinä, korkeiden televisioantennien viirit roikuvat veltoina ja pienet kuistit ovat kaikki autioina.

John muistelee, kuinka pelkäsi isoveljeään viimeisen vuoden ajan. Luke saattoi välillä suuttua ja muuttua häikäilemättömäksi, kuten silloin kun John pyysi saada lainaamansa rahat takaisin.

Valo, joka palaa yhdessä taaimmaisista asuntovaunuista, näkyy jo kaukaa. Lähestyessään he ymmärtävät loisteen tulevan ikkuna-verhojen takana olevasta lampusta.

John pysähtyy ja hengittää keuhkoihinsa kylmää ilmaa, vetää virka-aseen esiin, nousee metalliportaat, koputtaa kovaa ja avaa oven.

– Poliisi, tulemme sisään, hän huutaa innottomasti.

Hän astuu sisään asuntovaunun hämärään ja huomaa, että parkettikuvioidulla muovilattialla on molempiin suuntiin johtavia tummia jalanjälkiä. Hän vilkaisee oikealle, missä näkyy kaksi suljettua ovea ja ahdas kylpyhuone.

On hiljaista ja rauhallista.

Pistooli lattiaan suunnattuna hän ryhtyy liikkumaan kohti valaistua oleskelutilaa. Seinät ja katto natisevat joka askeleella.

Edessäpäin näkyy vain keittiönpöytä ja neljä tuolia. Heikko lampunvalo lankeaa epäsuorasti kalusteiden kuluneille pinnoille.

Hän pysähtyy äkkiä, kun jostain viistosti hänen edestään kuuluu vaimeaa naisen puhetta.

– Vastaa, ori, vastaa, nainen sanoo leikkisästi. – Vastaa, ori...

– Poliisi, tulen sisään, John huutaa ja tuntee käsivarsiensa karvojen nousevan pystyyn adrenaliinista.

– Ori, vastaa... vastaa, ori, vastaa... Vas...

Äkkiä nainen vaikenee, ja John jatkaa eteenpäin ase koholla.

Ummehtuneen ilman täyttää metallinen haju, joka tuo mieleen märän hiomakiven. John tuntee lattian tärähdykset, kun Einar nousee asuntovaunuun raskain askelin. John pysähtyy, hengittää vavisten nenän kautta ja kuuntelee hetken ennen kuin astuu keittiöön, heilauttaa asetta sivulle – ja parahtaa.

Tiskipöydän ruostumattomalla teräspinnalla on kokonainen ihmisen jalka, polvessa laastari ja nilkassa musta miesten sukka. Lihakset ja jänteet on katkaistu ehkä kymmenellä huolimattomalla kirveeniskulla.

Nivelnasta on irronnut lonkkamaljasta, ja se hohtaa valkoisena tummanpunaista kudosta vasten.

– Mitä helvettiä...

Seinä, katto ja lattia ovat yltympäriinsä veressä. Sohvapöydällä kahden kukkaruukun välissä on pään osia. Vaikka leuat puuttuvat, John näkee, että uhri on mies, jonka harottavissa mustissa hiuksissa on vaalennetut latvat.

Pöytä on veren peitossa, ja sitä tippuu niljakkaasti lattialle isoon lammikkoon.

Sohvalla olevaan puhelimeen syttyy valo, ja näytölle ilmestyy nimi *Anna* samalla kun henkilökohtainen soittoääni kuuluu taas:

– Vastaa, ori, vastaa... Vastaa, ori...

Samaan aikaan asuntovaunun toisessa päässä Einar avaa makuuhuoneen oven ja valaisee sitä taskulampulla. Parisängyllä on vartalo, josta puuttuvat kädet ja jalat. Leikkauspinnat ovat rosoisia ja hutiloituja, ja niissä näkyy paljasta rustoa ja säröisiä luuntynkiä.

Einar tuijottaa paloitellun miehen karvaista mahaa, kokoon käperynyttä penistä sekä lihaksikasta, tatuoitua rintaa, kaulaa ja leukaa.

Patja on verestä läpimärkä, ja koko vartalo kiiltää tummana.

Einar tuntee pistoolin tärisevän kädessään kuin sähkövirran vaikutuksesta. Näky on niin ahdistava, että hän horjahtaa.

Hän panee taskulampun kainaloonsa ja vie käden suun eteen. Sormiin jäänyt ketsupin haju sekoittuu tuoreen veren löyhkään niin että vatsassa muljahtaa.

John kuulee työtoverinsa raskaat askeleet, vilkaisee taakseen ja näkee Einarin perääntyvän makuuhuoneesta. Mies pudottaa taskulampun lattialle hapuillessaan Rakel-päätelaitetta, poistuu asuntovaunusta ja oksentaa.

Johnkin suuntaa uloskäynnille, mutta pysähtyy äkkiä, kuuntelee ja tuntee värityksen selkäpiissään. Seinien läpi kuuluu naurua, joka on omituisella tavalla sekä hervotonta että mekaanista.

Ehkä se tulee ulkoa, John ajattelee juuri kun nauru päättyy johonkin vaikerrusta muistuttavaan. Sitten on taas aivan hiljaista.

Sydän takoen hän lähestyy viimeistä suljettua ovea.

Yhtäkkiä hän ajattelee järjenvastaisesti, että hänen veljensä Luke seisoo oven takana huulet sinisinä, pupillit pienentyneinä ja verinen viidakkoveitsi olalla.

Ulkoa kuuluu Einarin kiihtynyttä ja sekavaa puhetta aluejohtokeskukselle.

John painaa kahvan alas, työntää oven auki ja tähtää pistoolilla hämärään.

Ikkunan kaihtimet on suljettu, ja seinällä sen alapuolella on lämpöpatteri, jonka johto on vedetty irti. Valkoiselle metallipinnalle on roiskunut verta.

Saranat narisevat hiljaa, kunnes ovi pysähtyy. John ojentaa kätensä, avaa oven kokonaan ja astuu sisään.

Lattialla kerrossängyn vieressä makaa poika kyljellään käyttäen irti hakattua käsivartta tyynynä.

Kalpeat kasvot ovat rennot, silmät suljetut. Hänellä on päällään farkut, lenkkarit ja sammalenvihreä pusero. John lähestyy tunnustellakseen pojan pulssia.

Alasängyn patjalla on kirves. Ulkona Einar huutaa jotain.

Lattia narisee Johnin painon alla, kun hän kurottautuu eteenpäin.

Yhtäkkiä poika purskahtaa nauruun silmät ummessa. Hampaat välkkyvät verisissä kasvoissa.

John kompuroi taaksepäin, haparoi pistoolia ja poistaa varmistimen, mutta liukastuu sitten verilätäkköön, törmää seinään selkä edellä ja ampuu lattiaan.

Poika säpsähtää ja nousee istumaan, räpyttelee silmiään ja katsoo Johniin ymmällään. Hän pyyhkäisee otsatukan syrjään verisellä kädellä ja lipaisee huuliaan.

– Missä minä olen? Mitä on tapahtunut? hän kysyy pelästyneesti.

2

Bernard Sand seisoo suuressa keittiössä viininpunaisessa aamutakissaan ja valmistaa ylenpalttista aamiaista. Hän viheltelee itsekseen paistaessaan kahta perunaohukaista kuumalla liedellä. Kello on varttia yli seitsemän, ja hänen harmaantuva tukkansa on pörrössä unen jäljiltä.

Ennen ryhtymistään täyspäiväiseksi kirjailijaksi hän oli aatehistorian professori Tukholman yliopistossa. Bernard kirjoittaa romanttisia romaaneja, ja hän saavutti kansainvälisen läpimurron sarjallaan DeVillen sisaruksista.

Nyt kuuden kirjan jälkeen hän haluaisi kokeilla jotakin uutta.

Ei hän ikävystynyt ole, mutta häntä on alkanut huolestuttaa, että hän on kirjailijana jämähtämässä liikaa omalle mukavuusalueelleen.

Bernard kirjoittaa nyt seitsemättä kirjaansa, ja hänellä on ilta-päivälehti Expressenin jokaisessa sunnuntainumerossa ihmishuuhdepalsta, jossa hän vastaa lukijoiden kysymyksiin.

Kirjasarja tuo hänelle leivän pöytään mutta teettää myös valtavasti töitä itse kirjoittamisen lisäksi.

Eilen hän tarkisti sähköisen sopimuksen Alankomaiden ja Puolan kanssa kahdesta uudesta kirjasta. Hän uhrasi tunnin keskusteluun japanilaisen kääntäjän kanssa, nyt hänen pitäisi vastata kolmeen sähköpostihaastatteluun, ja agentilta on tullut pitkä lista kyselyjä kirjailijavierailuista ja videotervehdyksistä.

Viisikymmentäkaksivuotiaalla Bernardilla on aikaisemmasta liitosta seitsemäntoistavuotias poika Hugo, ja hän on asunut kahdeksan vuotta yhdessä Agnetan kanssa.

Bernard on hoikka ja melko pitkä mies. Kasvot ovat kalpeat, sinisten silmien katse on intensiivinen, ja tuuheat kulmakarvat täytyy leikata viikoittain.

Sihisevä paistinpannu roiskauttaa kädelle polttavan kuumia voipisaroita.

Hän siirtää rapeat perunaohukaiset kahdelle pienelle lautaselle ja levittää päälle ranskankermaa, johon on vatkattu sekaan sitruunankuorta, tuoretta tilliä ja pippuria.

On pimeä talviaamu.

Koko huone heijastuu tummista ikkunoista kuin valaistu teatterilava.

Keittiöön tuulahtaa kevyt parfyymien tuoksu, kun Agneta astuu keittiöön. Hän on tehnyt rauhoittavia hengitysharjoituksiaan, käynyt suihkussa ja pukeutut päälleen farkut ja neulepuseron.

– Täytyy olla autossa kuudentoista minuutin kuluttua, hän sanoo.

Agneta kasvoja kuumottaa vielä, iho hehkuu pronssisena, ja mustassa siilitukassa helmeilee pieniä vesipisaroita.

– Uutta huulipunaa, Bernard toteaa.

– Hyvin huomattu.

– Näyttää tosi hyvältä.

– Kiitos, mutta jos luulet, että tuo saa minut kapsahtamaan kau-laasi ja suutelemaan sinua, niin...

– Tee se, Bernard keskeyttää.

– Ai, haluatko? Agneta sanoo hymyillen, kunnes vakavoituu taas. – Hitto vieköön... olen niin helposti puijattavissa, sinulle on niin hemmetin helppoa antaa anteeksi, että...

– Anteeksi.

– Että minun sydämeni... minun ikävä kyllä varsin typerä sydämeni kuuluu sinulle, Agneta sanoo ja istuu pöytään.

– Minäkin rakastan sinua.

Agneta huokaisee ja katsoo Bernardiin otsa hieman rypyssä.

– Niin no, uskon kyllä, että tarkoitat sitä... mutta kirjailijan pitäisi ymmärtää, ettei riitä jos vain sanoo rakastavansa, vaan se täytyy myös osoittaa.

– Samaa mieltä, sanoo Bernard.

Agneta Nkomo on kolmekymmentäseitsemänvuotias freelance-kulttuuritoimittaja. Hän kirjoittaa tanssiarvosteluja Svenska Dagbladetille ja reportaaseja paikallisuutistoimitus Bättre stadsdelille sekä tekee tutkimusta isolle podcastille oikeista rikoksista.

Hän on kysynyt podcastin tuottajalta jo monta kertaa, eikö hän saisi olla mukana ihan oikeasti, tehdä reportaaseja, istua studiossa mikrofoniin edessä ja keskustella uusista teorioista ja poliisin tutkintavirheistä.

Hän tietää, että voisi olla siinä hyväkin, mutta toistaiseksi hän on saanut vastaukseksi vain hyväntahtoista hämmästyä ja korulauseita kuten ”laitetaanpa tämä korvan taakse”.

Agneta tapasi Bernardin haastattellessaan tätä ensimmäisen DeVille-kirjan filmatisoinnista. Miehen kalenteri oli niin täynnä, että Agneta sai vain kolmekymmentä minuuttia, mutta siinä ajassa he ehtivät rakastua toisiinsa.

Bernardin käsi alkaa täristä, ja hän odottaa hetkisen, että se lakkaa. Sitten hän levittää ohukaisille ison lusikallisen muikunmätiä, leikkaa sen päälle ruohosipulia ja kattaa alkuruoan samppanjan kera, vaikka tietää, ettei Agneta aio koskea lasiin.

– Meidän olisi todellakin pitänyt puhua eilen, mutta sinä nukahdit, Agneta sanoo vaisusti ja tarttuu aterimiin.

– Minä nukun välillä, mutta koskaan en ole väsynyt, Bernard vastaa ja istuu kumppaniaan vastapäätä. – Valtiatar Venus mua öisin piinaa, kiihoittaa; Amorilta armottomalt’ en hetken rauhaa saa.

– Intohimoista, Agneta huokaa ja ryhtyy syömään.

– Antaisin puolet perseestäni, jos olisin saanut itse kynäillä tuon, Bernard sanoo ja juo Agnetan samppanjan.

– Olet uskomaton kirjailija.

– Toisinaan.

Agneta pyyhkii suunsa pellavaserviettiin ja käy läpi saamansa viestit sillä välin, kun Bernard hakee kaksi uutta lautasta, joilla on tartarpihvit, kaprista ja dijonsinappia.

– Bernard, ihan totta, tämä on tosi kilttiä, Agneta sanoo ja yrittää tavoittaa miehen katseen. – Minä rakastan tartaria, mutta en minä pitoja halua. Haluan, että puhut Hugon kanssa niin kuin olet luvannut.

– Se eilinen meni väärin, Bernard sanoo ja kaataa tšekkiläistä olutta kahteen pikkuruiseen kolpakkoon.

– Eilen, toissa päivänä, joka päivä...

– Niin, Bernard kuiskaa.

– Mitä sanoisit itsellesi sillä sinun ihmissuhdepalstallasi? Agneta kysyy.

– ”Tartu haulikkoon ja avaa suu.”

– Ihan oikeasti.

Bernard huokaa ja käy istumaan.

– ”Bernard, ei riitä, että laitat Agnetalle ylellisen aamiaisen”, hän vastaa.

– Ei niin.

– ”En usko, että hän vaatii sinua muuttumaan yhdessä yössä, mutta ennen kuin ostat ruusuja ja samppanjaa, sinun täytyy osoittaa, että olet ottamassa ensi askelta oikeaan suuntaan.”

– Sillä se on sinun tapasi paeta, Agneta selittää, vaikka tokihan häntä ilahduttaa saada kukkia ynnä muita lahjoja.

– ”Hänen täytyy saada nähdä, että puheesi rakkaudesta vastaavat todellista rakkautta. Että sinä olet hänelle uskollinen ja pidät hänen puoliaan, kun poikasi käyttäytyy tyhmästi... Vain niin hän voi tuntea olevansa perheen täysivaltainen jäsen”, Bernard jatkaa vakavana.

Korvakoruja kiinnittäessään Agneta muistelee eilistä päivällistä. Hän oli ottanut kymmenen milligrammaa Inderalia hallitakseen hermonsä. Bernard tietää, että hän toisinaan käyttää beetasalpaajia rauhoittuakseen tärkeitä tapaamisia varten, mutta sitä Bernard ei

tiedä, että hän on alkanut napsia tabletteja silloinkin, kun Hugo syö päivällisen kotona.

Hugo kumartui lautasen ylle pitäen vasemmalla kädellä sotkuisia hiuksiaan poissa tieltä ja työnsi haarukan suuhun.

– No nythän olen sentään hakenut sitä työpaikkaa KULT-lehdestä, Hugo sanoi ja jauhoi ruokaa suu auki. – Huomenna on lounastapaaminen toimituksen kanssa Uppsalassa.

– Loistavaa, se avaa ovia, Bernard sanoi.

– Enpä tiedä. Joudun latelemaan kaiken maailman itsekeskeisiä korulauseita ja...

– Ole vain oma itsesi, Agneta keskeytti. – Sinä osaat tämän. Rakastat kirjoja, joten osoita se heille, ei heidän muuta tarvitse nähdä.

– En minä sitä kuitenkaan saa, Hugo huokaisi ja tuijotti puhe-
lintaan.

– Tee parhaasi, Bernard sanoi.

– Ei säästöpossu sillä kuitenkaan heti täyty... En tiedä, jaksanko edes raahautua sinne, Hugo mumisi.

– Jaksat kyllä, jos et valvo liian myöhään tänään, Agneta sanoi.

– Sinä et ole minun äitini, Hugo keskeytti.

– En niin, mutta...

– Luulet olevasi, mutta et sinä ole.

– Ei sinun kuitenkaan tarvitse sitä koko ajan toistella, Agneta sanoi.

– Muuttuisiko jokin, jos annan olla? Hugo sanoi ja katsoi Agnetaa silmiin.

– En ole äitisi, mutta asun täällä ja välitän sinusta, Agneta vastasi eikä kyennyt estämään kyyneliä kihoamasta silmiin.

– Oikeasti? Aiot itkeä? Jotta isä säälisi sinua? Jotta...

Hugo jätti lauseen kesken, kun hänen puhelimensa kilahti. Hän vilkaisi näyttöä ja poistui pöydästä viemättä lautasta tiskipöydälle. Bernard istui pää painuksissa eikä jaksanut kohdata Agnetan katsetta. Hugon askeleet loittonivat eteiseen, ulko-ovi avautui, ja sitten kuului naisen ääni.

Älä käännä selkääsi pimeässä. Silloin on jo liian myöhäistä.

Asuntovaunusta talviselta leirintäalueelta löytyy julman kirvesmurhan uhri – ja nukkuva 17-vuotias poika. Käy ilmi, että nuorukainen kävelee unissaan eikä muista tapahtumista mitään. Onko unissakävelijä murhaaja vai todistaja? Erikoinen tapaus johtaa Joona Linnan hypnotisoija Erik Maria Barkin luo ja selkäpiitä karmivan sarjamurhaajan jäljille.

UNISSAKÄVELIJÄ on kansainväliseksi ilmiöksi nousseen Joona Linna-sarjan kymmenes osa. Se on luihin ja ytimiin pesiytyvä jännäri, jossa pahimmat painajaiset käyvät toteen.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6696-1

Kannen kuva: Love Lannér